

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

4. oktober 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde på det civilretlige område – retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EF) nr. 44/2001 – artikel 34 og 45 – anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser – ophævelse af en afgørelse om retsafgørelsers eksigibilitet – grunde til afslag – grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til – domfældelse af en avis og en af dens journalister for krænkelse af en sportsklubs omdømme – erstatning – artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – pressefrihed«

I sag C-633/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig) ved afgørelse af 28. september 2022, indgået til Domstolen den 11. oktober 2022, i sagen

Real Madrid Club de Fútbol,

AE

mod

EE,

Société Éditrice du Monde SA,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, T. von Danwitz (refererende dommer), F. Biltgen og N. Piçarra samt dommerne S. Rodin, P.G. Xuereb, L.S. Rossi, N. Wahl, I. Ziemele, J. Passer og D. Gratsias,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig R. Șereș,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. oktober 2023,

* Processprog: fransk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- Real Madrid Club de Fútbol og AE ved abogados C. Angulo Delgado og J.M. Villar Uríbarri,
- EE og Société Éditrice du Monde SA ved avocat P. Spinosi,
- den franske regering ved B. Fodda og E. Timmermans, som befuldmægtigede,
- den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og J. Simon, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved A. Gavela Llopis og A. Pérez-Zurita Gutiérrez, som befuldmægtigede,
- den maltesiske regering ved advocate A. Grech og abogado D. Sarmiento Ramírez-Escudero
- Europa-Kommissionen ved S. Noë, P.J.O. Van Nuffel og W. Wils, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. februar 2024, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 34 og 36 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1), sammenholdt med artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Real Madrid Club de Fútbol (herefter »Real Madrid«) og AE på den ene side og EE og Société Éditrice du Monde SA på den anden side vedrørende fuldbyrdelse i Frankrig af en dom afsagt i Spanien, hvorved EE og dette selskab blev pålagt at betale førstnævnte parter erstatning for den ikke-økonomiske skade, der var blevet forvoldt af udgivelsen af en artikel om dem i avisen Le Monde.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 44/2001

- 3 16.-18. betragtning til forordning nr. 44/2001 var affattet som følger:

»(16) Den gensidige tillid til retsplejen inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides.

- (17) Denne samme gensidige tillid gør det også berettiget at operere med en effektiv og hurtig procedure for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat. Med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk efter en simpel formel kontrol af de forelagte dokumenter, uden at retten på embeds vegne bør kunne påberåbe sig en af de i denne forordning anførte grunde til ikke at lade en retsafgørelse fuldbyrde.
- (18) For at en sagsøgt skal kunne varetage sine interesser, bør han dog kunne appellere en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel, ved en kontradiktorisk procedure, hvis han mener, at der foreligger en grund til ikke at fuldbyrde retsafgørelsen. Tilsvarende bør den, der har anmodet om at få en retsafgørelse erklæret for eksigibel, kunne appellere en afgørelse, der afslår eksigibilitet.«
- 4 Kapitel III i forordning nr. 44/2001, som bestod af forordningens artikel 32-56, vedrørte reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i en medlemsstat, som er truffet i en anden medlemsstat.
- 5 Forordningens artikel 33, stk. 1, fastsatte:
»Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.«
- 6 Forordningens artikel 34, nr. 1), bestemte:
»En retsafgørelse kan ikke anerkendes:
1) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.«
- 7 Artikel 36 i forordning nr. 44/2001 havde følgende ordlyd:
»Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«
- 8 Artikel 38-52 i forordning nr. 44/2001, som fremgik af afdeling 2 i forordningens kapitel III, regulerede fuldbyrdelsesprocessen.
- 9 Artikel 38, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 havde følgende ordlyd:
»De i en medlemsstat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.«
- 10 Forordningens artikel 43, stk. 1, fastsatte:
»Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.«
- 11 Forordningens artikel 44 bestemte:
»Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag IV.«

12 Samme forordnings artikel 45 var sålydende:

»1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 34 og 35 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.

2. Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«

13 Bilag IV til forordning nr. 44/2001 fastsatte:

»Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 44 anfægtes:

– i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene: ved kassationsappel

[...]«

Forordning (EU) nr. 1215/2012

14 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1) ophævede og erstattede forordning nr. 44/2001.

15 Artikel 66 i forordning nr. 1215/2012 bestemmer:

»1. Denne forordning finder kun anvendelse på retssager, som er anlagt, på officielt bekræftede dokumenter, som udstedt eller registreret, og på retsforlig, som er godkendt eller indgået på eller efter den 10. januar 2015.

2. Uanset artikel 80 finder [forordning nr. 44/2001] fortsat anvendelse på retsafgørelser truffet i retssager, som er anlagt, på dokumenter, som er udstedt eller registreret, og på retsforlig, som er godkendt eller indgået inden den 10. januar 2015, og som falder ind under anvendelsesområdet for [forordning nr. 44/2001].«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 Avisen Le Monde bragte den 7. december 2006 en artikel, som var skrevet af EE, der er en journalist, som var ansat ved avisen, hvori det blev anført, at Real Madrid og Fútbol Club Barcelona havde gjort brug af en bagmand til et dopingnetværk i cykelsportsmiljøet. Mange medier, navnlig de spanske, genoptrykte denne artikel. Avisen Le Monde bragte uden bemærkninger den 23. december 2006 et dementi, som avisen også havde fremsendt til Real Madrid.

17 Den 25. maj 2007 anlagde Real Madrid og AE, som er en del af klubbens lægehold, et erstatningssøgsmål mod Société éditrice du Monde og EE ved Juzgado de Primera Instancia de Madrid (retten i første instans i Madrid, Spanien) på grundlag af æreskrænkelse. Denne ret pålagde ved dom af 27. februar 2009 Société Éditrice du Monde og EE dels at betale et beløb i erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade på 300 000 EUR til Real Madrid og 30 000 EUR til AE, dels at offentliggøre denne dom i avisen Le Monde og i en spansk avis. Ved dom af

18. oktober 2010 stadfæstede Audiencia Provincial de Madrid (den regionale domstol i Madrid, Spanien) i det væsentlige dommen. Ved dom af 24. februar 2014 forkastede Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) den appel, der var blevet iværksat til prøvelse af denne dom.
- 18 Ved kendelse af 11. juli 2014 traf Juzgado de Primera Instancia de Madrid (retten i første instans i Madrid) bestemmelse om, at den af Tribunal Supremo (øverste domstol) afsagte dom skulle fuldbyrdes, og om, at Société Éditrice du Monde og EE skulle betale Real Madrid et beløb på 300 000 EUR i hovedfordring og renter og gebyrer på 90 000 EUR. Ved kendelse af 9. oktober 2014 traf samme ret ligeledes bestemmelse om, at den nævnte dom skulle fuldbyrdes, og om betaling til AE af et beløb på 30 000 EUR i hovedfordring og 3 000 EUR i renter og gebyrer.
- 19 Den 15. februar 2018 vedtog tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris, Frankrig) to afgørelser om eksigibilitet for henholdsvis Tribunal Supremos (øverste domstol) dom af 24. februar 2014 og for disse kendelser.
- 20 Ved domme af 15. september 2020 underkendte cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig) disse afgørelser og fastslog, at denne dom og disse kendelser ikke kunne fuldbyrdes i Frankrig, for så vidt som de åbenbart ville stride mod grundlæggende internationale retsprincipper i Frankrig. I denne henseende anførte cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) i første række, at de spanske domstole havde pålagt de sagsøgte i hovedsagen at betale erstatning, uden at Real Madrid havde påberåbt sig en økonomisk skade. I anden række havde den spanske ret alene taget stilling til den mediemæssige effekt af den i hovedsagen omhandlede artikel, der var blevet dementeret i de spanske medier, således at den lidte skade var blevet begrænset af dette dementi. I tredje række berørte dommene om betaling af beløbene på 300 000 EUR i hovedfordring og 90 000 EUR i renter en fysisk person og et selskab, der udgiver en avis, idet dette beløb udgjorde 50% af selskabets nettotab og 6% af dets likviditet pr. 31. december 2017. For det fjerde skal domfældelserne om betaling af hovedstolen på 30 000 EUR og 3 000 EUR i renter og omkostninger til fordel for AE lægges til de tidligere nævnte domme. Endelig er det yderst sjældent, at erstatning for krænkelse af en persons ære eller omdømme i Frankrig overstiger et beløb på 30 000 EUR, idet den franske lovgivning straffer æreskrænkelser over for privatpersoner med en bøde på højst 12 000 EUR.
- 21 Denne ret konkluderede, at de nævnte domme havde en afskrækkende virkning på en journalists og et presseorgans deltagelse i den offentlige debat om emner af offentlig interesse, som kunne hæmme medierne i udførelsen af deres informations- og kontrolopgaver, således at anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser indeholdende disse domfældelser på uacceptabel vis var i strid med franske grundlæggende internationale retsprincipper, for så vidt som den krænkede ytringsfriheden.
- 22 Real Madrid og AE har iværksat appel ved Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig), som er den forelæggende ret, til prøvelse af dommene afsagt af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) den 15. september 2020, idet de har gjort gældende, at der kun kan foretages en prøvelse af, om erstatningen er forholdsmæssig, hvis den har karakter af straf og ikke er kompenserende. Desuden har cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) ved at sætte sin egen vurdering af skaden i stedet for den, der blev anlagt af retten i første instans, ændret de i hovedsagen omhandlede afgørelser fra de spanske retter i strid med artikel 34, nr. 1), og artikel 36 i forordning nr. 44/2001. Endelig har denne ret hverken taget hensyn til grovheden af de fejl, som de spanske retter har fastslået, eller til den omstændighed, at de dømte personers økonomiske situation ikke er relevant for vurderingen af, om den tilkendte erstatning er uforholdsmæssig, hvilket under alle omstændigheder ikke skal vurderes i henhold til nationale regler.

- 23 Den forelæggende ret har bl.a. anført, at artikel 10, stk. 2, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«) praksis ikke levner nogen plads til begrænsninger af ytringsfriheden på to områder, nemlig politisk tale og spørgsmål af almen interesse (Menneskerettighedsdomstolens dom af 23.4.2015, *Morice mod Frankrig*, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, § 125). Sidstnævnte område omfatter offentliggørelse af spørgsmål vedrørende sport (Menneskerettighedsdomstolens dom af 26.4.2007, *Colaço Mestre og SCI — Sociedade Independente de Comunicação, S.A. mod Portugal*, CE:ECHR:2007:0426JUD001118203, § 28). Desuden er den afskrækkende virkning af en dom om betaling af erstatning et parameter ved vurderingen af forholdsmæssigheden af en foranstaltning til erstatning af det tab, der er lidt som følge af æreskrænkende udtalelser. Hvad navnlig angår journalisters ytringsfrihed skal det sikres, at størrelsen af den erstatning, der pålægges presseselskaberne, ikke kan true deres økonomiske grundlag (Menneskerettighedsdomstolens dom af 26.11.2013, *Błaja News Sp. z o.o. mod Polen*, CE:ECHR:2013:1126JUD005954510, § 71).
- 24 Cour de cassation (kassationsdomstol) har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 34 og 36 i [forordning nr. 44/2001] og [chartrets] artikel 11 [...] fortolkes således, at en domfældelse for krænkelse af en sportsklubs omdømme foranlediget af en nyhedsartikel, som er blevet offentliggjort af en avis, kan udgøre en åbenbar krænkelse af ytringsfriheden og således være en grund til at afslå anerkendelse og fuldbyrkelse?
 - 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal disse bestemmelser da fortolkes således, at den ret, som anmodningen rettes til, kun kan lægge til grund, at domfældelsen er uforholdsmæssig, hvis enten retten i domsstaten eller den ret, som anmodningen rettes til, kvalificerer erstatningen som strafferetlig, og ikke hvis erstatningen er blevet tilkendt som godtgørelse for en ikke-økonomisk skade?
 - 3) Skal disse bestemmelser fortolkes således, at den ret, som anmodningen rettes til, kun kan støtte sig på domfældelsens afskrækkende virkning under hensyntagen til den domfældtes indtægter, eller således, at den kan lægge andre forhold til grund, såsom grovheden af de uagtsomme handlinger eller omfanget af skaden?
 - 4) Kan den afskrækkende virkning under hensyntagen til avisens indtægter i sig selv udgøre en grund til at afslå anerkendelse eller fuldbyrkelse som følge af åbenbar krænkelse af det grundlæggende princip om pressefrihed?
 - 5) Skal den afskrækkende virkning opfattes således, at der kan være tale om at bringe avisens finansielle balance i fare, eller kan den alene bestå i en intimiderende virkning?
 - 6) Skal den afskrækkende virkning bedømmes på samme måde i forhold til et selskab, der udgiver en avis, og i forhold til en journalist, der er en fysisk person?
 - 7) Er den økonomiske situation, der gælder for den trykte presse i almindelighed, en relevant omstændighed ved vurderingen af, om domfældelsen, ud over udfaldet for den omhandlede avis, vil kunne have en intimiderende virkning på alle medier?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 25 Indledningsvis skal det bemærkes, at proceduren i hovedsagen omhandler en kassationsappel vedrørende en ophævelse i henhold til artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, af en afgørelse om eksigibilitet i Frankrig af en dom og to kendelser, der er afsagt i Spanien, med den begrundelse, at fuldbyrdelsen heraf vil indebære en åbenbar tilsidesættelse af ytringsfriheden, som er fastsat i chartrets artikel 11.
- 26 Hvad angår anvendelsen *ratione temporis* af forordning nr. 44/2001 bestemmer artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, at forordning nr. 44/2001 fortsat finder anvendelse på retssager, som er anlagt før den 10. januar 2015, og således på retsafgørelser truffet i disse retssager. I tvisten i hovedsagen er den dom og de kendelser, hvis fuldbyrdelse der er tale om, afsagt i en sag, der er anlagt i Spanien før denne dato. Forordning nr. 44/2001 finder derfor anvendelse *ratione temporis* på tvisten i hovedsagen, som Europa-Kommissionen ligeledes har anført.
- 27 Hvad angår de relevante bestemmelser i denne forordning med henblik på behandlingen af de forelagte spørgsmål skal det bemærkes, at den kassationsappel, som er iværksat ved den forelæggende ret, udgør en appel i henhold til artikel 44 i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med bilag IV til forordningen. Grundene til at afslå fuldbyrdelse, som en national ret, der behandler en appel i medfør af denne artikel 44, kan basere sin afgørelse på, er omhandlet i forordningens artikel 45, stk. 1, som henviser til grundene til at afslå anerkendelse, der er fastsat i forordningens artikel 34 og 35, og i artikel 45, stk. 2, der ligesom forordningens artikel 36 indeholder et forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet af den udenlandske retsafgørelse, hvis fuldbyrdelse er omtvistet.
- 28 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at den forelæggende ret med sine spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt ønsker oplyst, om og i givet fald under hvilke betingelser fuldbyrdelsen af en dom, hvorved et selskab, der udgiver en avis, og en af dets journalister pålægges at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som en sportsklub og et af medlemmerne af klubbens lægehold har lidt som følge af en skade på deres omdømme som følge af en oplysning om dem, der er offentliggjort i denne avis, skal afslås i henhold til artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med forordningens artikel 45, med den begrundelse, at fuldbyrdelsen kan udgøre en åbenbar tilsidesættelse af pressefriheden som fastsat i chartrets artikel 11 og dermed en tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Om artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med forordningens artikel 45

- 29 Reglerne for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser som fastsat i forordning nr. 44/2001 er, som det fremgår af 16. og 17. betragtning til forordningen, baseret på gensidig tillid til retsplejen inden for Den Europæiske Union. En sådan tillid kræver, at de retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, ikke blot anerkendes fuldt ud i en anden medlemsstat, men også at proceduren for at erklære disse retsafgørelser for eksigible i sidstnævnte medlemsstat er effektiv og hurtig. En sådan procedure bør ifølge ordlyden af 17. betragtning til forordningen kun omfatte en simpel formel kontrol af de dokumenter, der kræves, for at en afgørelse kan erklæres for eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk (jf. i denne retning dom af 12.12.2019, Aktiva Finants, C-433/18, EU:C:2019:1074, præmis 23).

- 30 De retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes således i henhold til artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure, og de kan i overensstemmelse med forordningens artikel 38, stk. 1, fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret eksigible i denne stat.
- 31 Den retsmiddelordning, som denne forordning fastsætter i relation til anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser, skal, således som det fremgår af 16.-18. betragtning til forordningen, skabe den rette balance mellem dels den gensidige tillid til retsplejen inden for Den Europæiske Union, som berettiger, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, som udgangspunkt automatisk anerkendes og erklæres eksigible i en anden medlemsstat, dels respekten for en sagsøgts ret til at varetage sine interesser, hvilket kræver, at han bør kunne appellere en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel, ved en kontradiktorisk procedure, hvis han mener, at der foreligger en grund til ikke at fuldbyrde retsafgørelsen (dom af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 73, og 7.7.2016, Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, præmis 36).
- 32 I sidstnævnte forbindelse begrænser artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 muligheden for at afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, til en af de i forordningens artikel 34 og 35 anførte grunde.
- 33 Artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 bestemmer, at en retsafgørelse ikke kan anerkendes, såfremt en anerkendelse heraf åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.
- 34 I henhold til Domstolens faste praksis skal artikel 34 i forordning nr. 44/2001 fortolkes strengt, idet bestemmelsen indebærer en hindring for at realisere et af forordningens grundlæggende mål. Bestemmelsen kan derfor kun spille en rolle i undtagelsestilfælde (dom af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 55, og af 20.6.2022, London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association, C-700/2020, EU:C:2022:488, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 Hvad navnlig angår nr. 1) i den nævnte artikel 34 kan medlemsstaterne som følge af forbeholdet indeholdt heri ganske vist som udgangspunkt frit fastlægge, hvilke krav der i overensstemmelse med deres nationale lovgivning og praksis stilles ifølge deres grundlæggende retsprincipper, men at grænserne for begrebet må fastlægges ved en fortolkning af denne forordning. Skønt det ikke tilkommer Domstolen at fastlægge indholdet af en medlemsstats grundlæggende retsprincipper, skal denne derfor ikke desto mindre efterprøve de grænser, inden for hvilke en ret i en medlemsstat kan anvende begrebet som begrundelse for ikke at anerkende en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat (jf. i denne retning dom 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 56 og 57, og 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 42).
- 36 Herved bemærkes, at forbuddet i artikel 36 og i artikel 45, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 mod en efterprøvelse af den udenlandske retsafgørelses realitet indebærer, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke må afvise at anerkende eller fuldbyrde retsafgørelsen alene med den begrundelse, at den retsregel, retten i domsstaten har anvendt, afviger fra den retsregel, som retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ville have anvendt, hvis den skulle påkende sagen. Retten i den medlemsstat, anmodningen rettes til, må heller ikke efterprøve rigtigheden af

den retlige bedømmelse eller den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af retten i domsstaten (dom af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 58, og af 25.5.2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 41).

- 37 Følgelig kan anvendelsen af klausulen om grundlæggende retsprincipper som fastsat i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 kun komme på tale i tilfælde, hvor anerkendelse eller fuldbyrdelse af den retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, på helt uantagelig måde vil være i strid med retsordenen i den medlemsstat, anmodningen rettes til, idet dette ville udgøre et indgreb i et grundlæggende princip. For at være i overensstemmelse med forbuddet mod efterprøvelse af realiteten af en udenlandsk retsafgørelse må det kræves, at indgrebet udgør en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i retsordenen i den medlemsstat, anmodningen rettes til, eller af en rettighed, der er anerkendt som grundlæggende i den pågældende retsorden (dom af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 59, og af 25.5.2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 42).
- 38 Retten i den medlemsstat, anmodningen rettes til, kan ikke – uden at dette bringer formålet med forordning nr. 44/2001 i fare – nægte at anerkende eller at fuldbyrde en retsafgørelse fra en anden medlemsstat, alene fordi den finder, at den nationale ret eller EU-retten er anvendt urigtigt i afgørelsen. Det må derimod antages, at retsmiddelsystemerne i hver enkelt medlemsstat, suppleret med adgangen til at forelægge præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF, udgør en tilstrækkelig garanti for borgerne i sådanne tilfælde. Klausulen om grundlæggende retsprincipper vil i sådanne tilfælde kun finde anvendelse, i det omfang den retlige fejl indebærer, at anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelsen i den stat, anmodningen rettes til, må anses for en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i nævnte medlemsstats retsorden (jf. i denne retning dom 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 60).
- 39 Det forhold, at den omhandlede åbenbare tilsidesættelse angår en EU-retlig retsregel og ikke en national retsregel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, således som det er tilfældet i hovedsagen, ændrer ikke betingelserne for at kunne anvende klausulen om grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, hvad enten der er tale om en materiel eller en processuel retsregel. Det påhviler i henhold til fast retspraksis således den nationale ret på samme effektive måde at sikre beskyttelsen af rettigheder i henhold til national ret og beskyttelsen af rettigheder i henhold til EU-retten. Klausulen om grundlæggende principper finder således anvendelse på samme måde, når anerkendelse eller fuldbyrdelse af den omhandlede afgørelse i den medlemsstat, anmodningen rettes til, medfører en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i Unionens retsorden og dermed denne medlemsstats retsorden (jf. i denne retning dom 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 48, og af 7.9.2023, Charles Taylor Adjusting, C-590/21, EU:C:2023:633, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 Domstolen har allerede fastslået, at dette navnlig gælder for de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt på EU-plan (jf. i denne retning dom 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 38).
- 41 Eftersom en national rets anvendelse af forordning nr. 44/2001 udgør en gennemførelse af EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, stk. 1, skal denne ret overholde de krav, der følger af de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartret, navnlig når den behandler et søgsmål i henhold til artikel 43 eller 44 i forordning nr. 44/2001 med henblik på at få fastslået, om der er grundlag for at afslå fuldbyrdelse (jf. i denne retning dom 25.5.2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 44, og af 7.5.2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, præmis 55).

- 42 Når dette er sagt, skal det bemærkes, at princippet om gensidig tillid mellem medlemsstater er af grundlæggende betydning, idet det muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. For så vidt angår bl.a. et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed pålægger dette princip imidlertid hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i denne ret anerkendte grundlæggende rettigheder (udtalelse 2/13 (Unionens tiltrædelse af EMRK) af 18.12.2014, EU:C:2014:2454, præmis 191).
- 43 Når medlemsstaterne gennemfører EU-retten, kan de således i medfør af samme ret være forpligtet til at lægge til grund, at de øvrige medlemsstater overholder de grundlæggende rettigheder, således at det hverken er muligt for dem at kræve et nationalt beskyttelsesniveau af en anden medlemsstat, der er højere end det ved EU-retten sikrede, eller, undtagen i særlige tilfælde, at kontrollere, om denne anden medlemsstat i et konkret tilfælde rent faktisk har overholdt de i Unionen sikrede grundlæggende rettigheder (udtalelse 2/13 (Unionens tiltrædelse af EMRK) af 18.12.2014, EU:C:2014:2454, præmis 192).
- 44 Det er derfor kun i det tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af en retsafgørelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, medfører en åbenbar tilsidesættelse af en grundlæggende rettighed som fastsat i chartret, at en ret i denne medlemsstat, således som generaladvokaten har anført i punkt 189 i forslaget til afgørelse, i medfør af artikel 34, nr. 1), og artikel 45 i forordning nr. 44/2001 er forpligtet til at afslå at fuldbyrde denne afgørelse eller i givet fald at ophæve afgørelsen om eksigibilitet.

Om chartrets artikel 11

- 45 I henhold til chartrets artikel 11, stk. 1, har enhver ret til ytringsfrihed, som omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.
- 46 Når der er tale om journalister og/eller redaktører og medieforetagender som følge af en offentliggørelse af en presseartikel, er ytrings- og informationsfriheden specifikt beskyttet af chartrets artikel 11, stk. 2, i henhold til hvilken mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres.
- 47 Rettighederne og frihederne fastsat i chartrets artikel 11 er ikke absolutte rettigheder, men skal ses i sammenhæng med deres funktion i samfundet (jf. i denne retning dom 6.10.2020, La Quadrature du Net m.fl., C-511/18, C-512/18 og C-520/18, EU:C:2020:791, præmis 120 og den deri nævnte retspraksis).
- 48 Som det fremgår af chartrets artikel 52, stk. 1, tillader chartret nemlig begrænsninger i udøvelsen af disse rettigheder og friheder, forudsat at disse begrænsninger er fastlagt i lovgivningen, respekterer disse rettigheders og friheders væsentligste indhold, og at de under iagttagelse af proportionalitetsprincippet er nødvendige og faktisk svarer til mål af tvingende almene hensyn, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.
- 49 Det skal i denne henseende bemærkes, at chartrets artikel 11 udgør et af de væsentlige grundlag for et demokratisk og pluralistisk samfund, idet den er en del af de værdier, som Unionen i overensstemmelse med artikel 2 TEU er støttet på (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Tele2 Sverige og Watson m.fl., C-203/15 og C-698/15, EU:2016:970, præmis 93, og af 23.4.2020, Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI, C-507/18, EU:C:2020:289, præmis 48). Indgrebene i

de rettigheder og friheder, der er sikret ved denne artikel 11, skal derfor i en sådan sammenhæng begrænses til det strengt nødvendige (jf. i denne retning dom af 6.3.2001, Connolly mod Kommissionen, C-274/99 P, EU:C:2001:127, præmis 41).

- 50 Dette er navnlig tilfældet angående indgreb over for journalister, redaktører og medieforetagender, henset til vigtigheden af pressens opgave i et demokratisk samfund og i en retsstat (jf. i denne retning dom af 25.12.2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, præmis 113, og af 29.7.2019, Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, præmis 72).
- 51 Desuden har rettighederne i chartret i henhold til chartrets artikel 52, stk. 3, samme betydning og omfang som de tilsvarende rettigheder, der er sikret ved EMRK, dog uden at hindre, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse (dom af 22.6.2023, K.B. og F.S. (Prøvelse ex officio på det strafferetlige område), C-660/21, EU:C:2023:498, præmis 41).
- 52 Med henblik på fortolkningen af chartrets artikel 11 skal Domstolen således tage hensyn til de tilsvarende rettigheder, som er sikret ved EMRK's artikel 10, således som denne fortolkes i Menneskerettighedsdomstolens praksis, som en tærskel for minimumsbeskyttelse (jf. i denne retning dom af 15.3.2022, Autorité des marchés financiers, C-302/20, EU:C:2022:190, præmis 67, og af 12.1.2023, Migracijos departamentas (Grunde til forfølgelse baseret på politisk anskuelse), C-280/21, EU:C:2023:13, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Det fremgår af Menneskerettighedsdomstolens faste praksis, at de undtagelser, som ytringsfriheden er underlagt, skal fortolkes strengt, og at EMRK's artikel 10, stk. 2, ikke levner plads til begrænsninger af ytringsfriheden på området for politisk tale og spørgsmål af almen interesse (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 17.12.2004, Pedersen og Baadsgaard mod Danmark, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, § 71, af 23.4.2015, Morice mod Frankrig, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, §§ 124 og 125, og af 17.1.2017, Tavares de Almeida Fernandes og Almeida Fernandes mod Portugal, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, § 55).
- 54 Spørgsmål, der legitimt kan være af interesse for offentligheden, og spørgsmål, der i væsentlig grad vækker opmærksomhed eller bekymring, vedrører almene interesser, navnlig fordi de vedrører borgernes velfærd eller samfundslivet. Under denne kategori henhører spørgsmål vedrørende professionel sport (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 22.2.2007, Nikowitz og Verlagsgruppe News GmbH mod Østrig, CE:ECHR:2007:0222JUD000526603, § 25, og af 27.6.2017, Satakunnan Markkinapörssi Oy og Satamedia Oy mod Finland, CE:ECHR:2017:0627JUD000093113, § 171), og følgelig spørgsmål vedrørende doping inden for professionel sport.
- 55 I denne forbindelse har Menneskerettighedsdomstolen fremhævet den grundlæggende rolle, som pressen spiller i et demokratisk samfund, således at de garantier, der skal tillægges den, er af særlig betydning. Selv om pressen ikke må overskride visse grænser, bl.a. vedrørende beskyttelse af andres rygte eller rettigheder, påhviler det den ikke desto mindre under overholdelse af sine pligter og sit ansvar at formidle oplysninger og tanker om alle spørgsmål af almen interesse. I modsat fald ville pressen ikke kunne spille sin uundværlige rolle som *public watchdog*. Der skal således lægges stor vægt på det demokratiske samfunds interesse i at sikre og opretholde pressefriheden, når det som krævet i EMRK's artikel 10, stk. 2, skal afgøres, om det omhandlede indgreb står i rimeligt forhold til det legitime mål, der forfølges (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 23.9.1994, Jersild mod Danmark,

CE:ECHR:1994:1217JUD004901799, § 31, af 21.1.1999, Fressoz og Roire mod Frankrig, CE:ECHR:1999:0121JUD002918395, § 45, og af 16.6.2015, Delfi AS mod Estland, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, § 132).

- 56 Disse principper finder ikke kun anvendelse på journalister, men også på presseredaktører, som deltager fuldt ud i ytringsfriheden og deler de i EMRK's artikel 10, stk. 2, omhandlede pligter og ansvar (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 15.1.2009, Orban og flere mod Frankrig, CE:ECHR:2009:0115JUD002098505, § 47).
- 57 Selv om de personer, der har lidt skade som følge af æreskrænkende udtalelser eller andre former for ulovligt indhold, skal have mulighed for at anlægge et erstatningssøgsmål, der kan udgøre et effektivt retsmiddel mod krænkelse af deres omdømme, skal enhver afgørelse, hvorved der tilkendes erstatning for en skade på omdømmet, stå i et rimeligt forhold til den tilkendte erstatning og den pågældende krænkelse (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 15.2.2005, Steel og Morris mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, § 96, af 16.6.2015, Delfi AS mod Estland, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, §§ 110 og 131, og af 17.1.2017, Tavares de Almeida Fernandes og Almeida Fernandes mod Portugal, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, § 77).
- 58 Der skal i denne forbindelse sondres mellem domfældelsen til fordel for en juridisk person og domfældelsen til fordel for en fysisk person, idet en krænkelse af en fysisk persons omdømme kan have indvirkning på sidstnævntes værdighed, mens en juridisk persons omdømme ikke har denne juridiske dimension (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 15.2.2005, Steel og Morris mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, § 94, af 19.7.2011, UJ mod Ungarn, CE:ECHR:2011:0719JUD002395410, § 22, og af 11.11.2022, Freitas Rangel mod Portugal, CE:ECHR:2022:0111JUD007887313, §§ 48, 53 og 58).
- 59 Når dette er sagt, skal det bemærkes, at Menneskerettighedsdomstolen foretager en vurdering af forholdsmæssigheden af indgreb på grundlag af de samme kriterier i forhold til såvel en juridisk person som en enkeltperson (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 5.12.2017, Frisk og Jensen mod Danmark, CE:ECHR:2017:1205JUD001965712, præmis 55).
- 60 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt en sanktion er forholdsmæssig, indebærer enhver uretmæssig begrænsning af ytringsfriheden en risiko for i fremtiden at hindre eller lamme mediedækningen af lignende spørgsmål. Det er selve domfældelsen, der har betydning, selv om den udelukkende er af civilretlig karakter, og den pålagte sanktion er af mindre betydning (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 10.11.2015, Couderc og Hachette Filipacchi associations mod Frankrig, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, § 151, og Menneskerettighedsdomstolens dom af 25.2.2016, Société de concept de presse et d'édition mod Frankrig, CE:ECHR:2016:0225JUD000468311, § 49).
- 61 Ifølge Menneskerettighedsdomstolens praksis skal der navnlig udvises den største forsigtighed, når de trufne foranstaltninger eller sanktioner kan afholde pressen fra at deltage i drøftelsen af spørgsmål, der er af legitim almen interesse, og dermed have en afskrækkende virkning på udøvelsen af pressefriheden på sådanne spørgsmål (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 20.5.1999, Bladet Tromsø og Stensaas mod Norge, CE:ECHR:1999:0520JUD002198093, § 64, og af 17.12.2004, Cumpănă og Mazăre mod Rumænien, CE:ECHR:2004:1217JUD003334896, § 111).

- 62 I denne henseende skal det fastslås, at et erstatningsbeløb, hvis omfang er uforudsigeligt eller forhøjet i forhold til de beløb, der tilkendes i lignende æreskrænkelsessager, kan have en afskrækkende virkning på udøvelsen af pressefriheden (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 7.12.2010, Público – Comunicação Social, S.A. m.fl. mod Portugal, CE:ECHR:2010:1207JUD003932407, § 55, og af 15.6.2017, Independent Newspapers (Ireland) Limited mod Irland, CE:ECHR:2017:0615JUD002819915, §§ 84 og 85).
- 63 Henset til pressens grundlæggende rolle i et demokratisk samfund og de garantier, som den skal råde over i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 55, er dette desuden som hovedregel tilfældet, når domfældelsen består i at tilkende den skadelidte en erstatning, der overstiger den økonomiske eller ikke-økonomiske skade, der faktisk er lidt.
- 64 En sådan afskrækkende virkning kan endog følge af, at der idømmes relativt beskedne beløb, henset til de standarder, der anvendes i lignende æreskrænkende sager. Dette er principielt tilfældet, når de tilkendte beløb viser sig at være væsentlige i forhold til de midler, som den domfældte råder over (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 15.2.2005, Steel og Morris mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, § 96), uanset om der er tale om en journalist eller redaktør.
- 65 Med henblik på at vurdere, om den tilkendte erstatning er forholdsmæssig, skal der i øvrigt ligeledes tages hensyn til andre pålagte sanktioner, såsom offentliggørelse af et dementi, en rettelse eller en formel undskyldning samt de retsafgifter, som den domfældte er blevet pålagt (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 11.12.2012, Ileana Constantinescu mod Rumænien, CE:ECHR:2012:1211JUD003256304, § 49, af 10.11.2015, Couderc og Hachette Filipacchi associés mod Frankrig, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, § 152, og af 27.6.2017, Ghiulfer Predescu mod Rumænien, CE:ECHR:2017:0627JUD002975109, § 61).

Om artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 og forordningens artikel 45, sammenholdt med chartrets artikel 11

- 66 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at det følger af artikel 34, nr. 1), og artikel 45 i forordning nr. 44/2001, at fuldbyrnelsen af en dom, hvorved et selskab, der udgiver en avis, og en af dets journalister pålægges at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som en sportsklub og et af medlemmerne af klubbens lægehold har lidt som følge af en skade på deres omdømme som følge af offentliggørelsen i den nævnte avis af en oplysning om dem, skal afslås, når den medfører en åbenbar tilsidesættelse af de rettigheder og friheder, der er fastsat i chartrets artikel 11.
- 67 En sådan åbenbar tilsidesættelse af chartrets artikel 11 henhører nemlig under grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, og udgør derfor en grund til at afslå fuldbyrkelse som omhandlet i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med forordningens artikel 45.
- 68 Det tilkommer den forelæggende ret under hensyntagen til samtlige omstændigheder i den foreliggende sag, herunder ikke blot de dømte personers midler, men ligeledes grovheden af deres fejl og skadens omfang, således som de er blevet fastslået i de i hovedsagen omhandlede afgørelser, at vurdere, om fuldbyrnelsen af disse afgørelser, henset til de kriterier, der er nævnt i nærværende doms præmis 53-64, medfører en åbenbar tilsidesættelse af de rettigheder og friheder, der er fastsat i chartrets artikel 11.

- 69 Med henblik herpå påhviler det denne ret at efterprøve, om den erstatning, der er tilkendt i de nævnte afgørelser, er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til skaden på det omhandlede omdømmet og således risikerer at have en afskrækkende virkning i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, på mediedækningen af lignende spørgsmål i fremtiden eller mere generelt på udøvelsen af pressefriheden som fastsat i chartrets artikel 11.
- 70 I denne sammenhæng skal det præciseres, at selv om den forelæggende ret kan tage hensyn til de beløb, der er tilkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, for en sammenlignelig krænkelse, er en eventuel forskel mellem disse beløb og størrelsen af den erstatning, der er tilkendt i de nævnte afgørelser, ikke i sig selv tilstrækkelig til, at det uden videre og uden efterfølgende efterprøvelse kan antages, at denne erstatning er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til skaden på det pågældende omdømme.
- 71 For så vidt som den efterprøvelse, som den forelæggende ret skal foretage, kun har til formål at identificere et åbenbart indgreb i de rettigheder og friheder, der er sikret ved chartrets artikel 11, kan den desuden ikke indebære en prøvelse af de materielle vurderinger, der er foretaget af retterne i domsstaten, idet en sådan efterprøvelse udgør en prøvelse af sagens realitet, hvilket udtrykkeligt er forbudt i henhold til artikel 36 og artikel 45, stk. 2, i forordning nr. 44/2001. I det foreliggende tilfælde kan den forelæggende ret således bl.a. ikke undersøge, om EE og Société éditeur du Monde ved at offentliggøre den i hovedsagen omhandlede artikel har handlet i overensstemmelse med deres pligter og ansvar, eller rejse tvivl om konstateringerne i dommen afsagt af Tribunal Supremo (øverste domstol) den 24. februar 2014, for så vidt angår grovheden af fejlen begået af EE eller Société éditeur du Monde eller omfanget af den skade, som Real Madrid og AE har lidt.
- 72 Henset til den forelæggende rets spørgsmål skal det endvidere bemærkes, at det, som det fremgår af denne doms præmis 58 og 63, ikke kan udelukkes, at denne ret, henset til samtlige omstændigheder i den foreliggende sag, vil kunne fastslå, at der foreligger en åbenbar tilsidesættelse af pressefriheden som følge af fuldbyrdsen af de i hovedsagen omhandlede afgørelser alene for så vidt angår en af de to sagsøgere eller en af de to sagsøgte, der er omfattet af disse afgørelser.
- 73 Såfremt den måtte fastslå, at der foreligger en åbenbar tilsidesættelse af pressefriheden, skal denne ret begrænse afslaget på fuldbyrdsen af de nævnte afgørelser til den åbenbart uforholdsmæssige del af den tilkendte erstatning i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.
- 74 Det følger af det ovenstående, at de forelagte spørgsmål skal besvares med, at artikel 34, nr. 1), og artikel 45 i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med chartrets artikel 11, skal fortolkes således, at fuldbyrdsen af en dom, hvorved et selskab, der udgiver en avis, og en af dets journalister pålægges at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som en sportsklub og et af medlemmerne af klubbens lægehold har lidt som følge af en skade på deres omdømme som følge af en oplysning om dem, der er offentliggjort i denne avis, skal afslås, når den medfører en åbenbar tilsidesættelse af pressefriheden som fastsat i chartrets artikel 11 og dermed en tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Sagsomkostninger

- 75 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 34, nr. 1), og artikel 45 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

fuldbyrdelsen af en dom, hvorved et selskab, der udgiver en avis, og en af dets journalister pålægges at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som en sportsklub og et af medlemmerne af klubbens lægehold har lidt som følge af en skade på deres omdømme som følge af en oplysning om dem, der er offentliggjort i denne avis, skal afslås, når den medfører en åbenbar tilsidesættelse af pressefriheden som fastsat i artikel 11 i chartret om grundlæggende rettigheder og dermed en tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Underskrifter